

PROF. DR. LUCIJA HAJNEC, Budyšin

Wopyt pola Ludvíka Kubu

Sym snano poslednja ze Serbow, kotraž je so směła z Ludvíkom Kubu krótko do jeho smjerće zetkać. Moja Praska towarška, historikarka wuměłstwa mgr. Dagmar Stará, a ja mějachmoj wotpohlad spisać džěło někak pod titulom „Ludvík Kuba a Łužica“. Za tón zaměr smój sej wšitke we Łužicy přistupne džěła Ludvíka Kubu wobhladało. Moja towarška znaješe jeho syna dr. Ludvíka Kubu, kotrehož prošachmoj, zo by namaj dopomhał mištra Kubu wopytać směć. Dóstachmoj přečelne připrajenje do bydlenja mištra. Běše to wosebje rjany slónčny dzeń srjedź julija 1955 - tak so dopominam. Buchmoj w hali jeho domu přečelnje wot syna witanej. Wón naju dowjedže do ateljeja. Mišter - muž srěnjeje postawy, z dolhej šerej brodu, mějo zwučenu baskowku na hłowje -, naju wutrobnje powita. Pozdžišo sedzachmy w hali. Z wonkownych začišćow hale dopominam so na kulowate, jara rjane blidko, na kotrymž steješe kristalowa doza z konfektom - z njeje nam syn chłóšćenku poskići. Mišter činješe na mnje žiwy a scyła nic kipry začišć. Čeže měješe ze słyšenjom. Jeho syn fungowaše móhtrjec jako posrědnik w našej rozmołwje. Prošachmoj wo dowolnosć wo naju projekće rěčeć. Mišter Ludvík Kuba bě zwjeseleny z našeho plana a prašachmoj so jeho za tym, štož namaj na wutrobje ležeše.

Wot syna běchmoj informowanej, zo je jeho nan tola dosć slaby a tuž džiwachmoj z česćownosću před starym wuměłcom na to, swoje prašenja tak krótko kaž móžno stajeć a čas wopyta wobmjezować.

Z wulkim wjeselom a džakownje přijimachmoj po rozmołwje kóžda runje zhotowjenu reprodukciju jeho mólby „Slónčne róže“, kotruž namaj signowaše, kaž tež žadnu, w priwatnym nakładze wudatu a na 600 eksemplarow limitěrowanu ediciju „Moje Čína“ z lěta 1946.

Słowa, z kotrymiž mišter Ludvík Kuba mi tole wudaće přepoda, citowach w swojim nastawku z lěta 1955, wozjewjenym w dženiku „Nowa doba“. Kuba běše prajił: „Moje přenje pučowanje scyła k druhim słowjanskim bratram wjedžeše mje do Łužicy (w l. 1886). Mjez Serbami dožiwich swoje swjate nalěčo. A pozdžišo sym so dóstał hač k ludam Dalokeho ranja. Wuslědžich šćežku, kotraž wjedže wot najbóle nawječornych Słowjanow hač k ludam Dalokeho ranja, šćežku, kotraž ludy wjaza - je to narodna pěseń. - A džensa moje džěła z tamnych krajow so wróća přez Was zaso do Łužicy.“

Rozžohnowachmoj so ze wšěmi dobrymi přećemi za mištra a ja dóstač na puć domoj do Serbow te samsne.

Dalše zetkanje, na kotrež bě naju mišter přeprosył, so jeho strowotneho stawa dla hižo njewotmě. Lěto pozdžišo Ludvík Kuba zemrě. A to, wo čimž sym tule rozprawiła, je móhtrjec mały kwěćel na jeho row.